Dosarul nr.1-211/24

**S E N T I N Ţ Ă**
**În numele Legii**

09 ianuarie 2025
or.Sângerei

**Judecătoria Bălți sediul Sîngerei**
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei
Judecătorul Malcoci Iurie
Grefier Andriuță Felicia
Cu participarea:
Procurorului Gordilă Alexandru
Avocatului Popescu Ion
Reprezentantului legal Macari Irina
a examinat în şedinţa de judecată publică în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cauza penală de învinuirea lui

*****, născut la *****, locuitor al or.***** str.*****, ***** studii medii incomplete, nesupus militar, holtei, neangajat în câmpul muncii, anterior condamnat,

în săvârşirea infracţiunilor prevăzute de art. 192[1] alin. (2) lit. a), c) art. 192[1] alin. (2) lit. a), c) Cod penal.

Termenul de examinare a cauzei 29.10.2024 - 09.01.2025.

Procedura de citare legal executată.

În baza materialelor din dosar şi a probelor administrate în şedinţa de judecată, instanţa de judecată,-

**c o n s t a t ă:**

La 17.06.2024 aproximativ la ora 22[30], minorul ***** împreună cu altă persoană (în privința căreia cauza a fost disjungată), se deplasau pe una din străzile satului ***** raionul Sângerei și au văzut în gospodăria cet.Mosoreti Victor ale cărei porți erau deschise, automobilul de model "*****" cu numărul de înmatriculare *****, care valorează 10 000 lei.

Tot atunci, în urma unei înțelegeri spontane, ei au hotărât să răpească mijlocul de transport respectiv, moment în care persoana în privința căreia cauza a fost disjungată, a pătruns în gospodărie, iar ***** a rămas în drum pentru a supraveghea. În așa mod, persoana în privința căreia cauza a fost disjungată, profitând de faptul că în automobil se afla cheia, urmărind scopul răpirii mijlocului de transport, a pornit motorul și a început deplasarea. Ulterior, după aproximativ 500 metri, persoana în privința căreia cauza a fost disjungată, a oprit automobilul și îl aștepta pe ***** să urce, moment în care fiind urmărit de către cet.Mosoreti Victor care i-a

blocat calea cu un alt automobil, primii au fugit de la fața locului, abandonând mijlocul de transport.

Tot el, în perioada de timp 31.08.2024 ora $21^{00}$ - 01.09.2024 ora $23^{00}$, împreună cu altă persoană (în privința căreia cauza a fost disjungată), se deplasau pe una din străzile orașului ***** și au văzut în gospodăria nr.***** din strada *****, care aparține cet.Iațco Nicolae motocicleta de model "*****" cu numărul de înmatriculare *****, care valorează 8 000 lei.

Tot atunci, în urma unei înțelegeri spontane, ei au hotărât să răpească mijlocul de transport respectiv, moment în care persoana în privința căreia cauza a fost disjungată a pătruns în gospodărie, iar ***** a rămas în drum pentru a supraveghea. În așa mod, persoana în privința căreia cauza a fost disjungată profitând de faptul că în lacătul de pornire a motocicletei se afla cheia, urmărind scopul răpirii mijlocului de transport, a pornit motorul și a început deplasarea, sustrăgându-se de la fața locului.

În ședința de judecată, inculpatul *****, pînă la începerea cercetării judecătoreşti, a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, și-a recunoscut vina, nesolicitînd administrarea de probe noi, prin cerere scrisă personal, a solicitat examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la urmărirea penală, pe care le recunoaște și asupra cărora nu are obiecții.

Avocatul Popescu Ion și procurorul Gordilă Alexandru au susținut cererea înaintată de inculpat.

Constatînd că probele administrate la urmărirea penală stabilesc fapta inculpatului, instanța a admis cererea de judecare a cauzei în ordinea prevăzută în art.364/1 CPP, pe baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale.

Inculpatul *****, fiind audiat în ședința de judecată, sub jurămînt conform prevederilor art.364/1 Cod de procedură penală, prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, și-a recunoscut integral vinovăția și a dat declarații care confirmă circumstanțele descrise mai sus, menționînd că-i pare rău de cele comise (a se vedea procesul-verbal al ședinței de judecată).

Analizînd declarațiile inculpatului, depuse în ședința de judecată, în raport cu cele depuse în cursul urmăririi penale, instanța le reține ca fiind în concordanță cu circumstanțele de fapt ale cauzei, considerîndu-le veridice și convingătoare.

Pe lîngă faptul că inculpatul *****, a recunoscut vina, în ședința de judecată vinovăția acestuia mai este dovedită prin următoarele probe:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 17.06.2024. /f. d. 8 /;
- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18.06.2024. /f. d. 10/;
- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 02.09.2024. /f. d. 92/;
- declarațiile părții vătămate Mosoreti Victor. /f.d.22/;
- declarațiile părții vătămate Iațco Nicolae. /f.d. 97/;
- declarațiile martorului Cernei Ionela. /f.d. 29/;
- declarațiile martorului Guțanu Tatiana. /f.d. 33/;
- precum și alte documente ale cauzei, care coroborate cu declarațiile inculpatului constituie probe utile, pertinente și concludente ale cauzei și formează un ansamblu probator ce confirmă totalmente vinovăția inculpatului, fiind puse de instanță la baza sentinței.

Analizînd probele cercetate în ședința de judecată prin prisma prevederilor art.101 CPP, în virtutea cărora, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, se ajunge la concluzia că în ședința de judecată cu certitudine s-a dovedit vinovăția lui *****, în comiterea a două infracţiunii prevăzute de art. 192[1] alin. (2) lit. a), c) din Codul penal - răpirea mijlocului de transport fără scop de însuşire, săvîrşită de două persoane și prin pătrundere în spaţii îngrădite.

Respectând criteriile prevăzute la art. 75 CP la stabilirea măsurii pedepsei instanţa reiese din scopul pedepsei penale, care urmăreşte restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni şi ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale acestuia.

Instanța de judecată remarcă că prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și aplicării ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de astabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale. Legea penală fixează cadrul legal în limitele căruia instanța de judecată efectuează operațiunea de stabilire și aplicare a pedepsei inculpatului.

Față de natura și gravitatea faptei comise a circumstanțelor reale de săvârșire a acesteia și a celor personale ale inculpatului, pedeapsa trebuie să fie aptă să conducă la realizarea scopurilor sancțiunii. Mai mult ca atât, pedeapsa este echitabilă când ea impune inculpatului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale perturbate prin infracțiune.

Pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat cât și de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. De asemenea o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Potrivit alin. (3) art. 16 Cod penal al RM, infracţiunile comise de către inculpatul ***** se califică ca mai puțin grave.

La fel, la stabilirea categoriei pedepsei instanţa de judecată ia în consideraţie faptul că, inculpatul ***** a recunoscut vina, se căiește de cele comise, la evidenţa medicului narcolog sau psihiatru nu se află, nu este angajat în cîmpul muncii.

În conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal, în acţiunile învinuitului *****, au fost stabilite circumstanţe care atenuează răspunderea penală: *recunoașterea vinovăției, comiterea infracțiunii de către un minor.*

În conformitate cu prevederile art. 77 Cod penal, în acţiunile învinuitului ***** n-au fost stabilite circumstanţe care ar agrava răspunderea penală.

Potrivit alin. (4) art. 78 Cod penal, în caz de concurs al circumstanţelor agravante şi celor atenuante, coborîrea pedepsei pînă la minimul sau ridicarea ei pînă la maximul prevăzut la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod nu este obligatorie.

Privitor la învinuirea adusă lui *****, instanța reține că pedeapsa prevăzută de legea penală pentru infracțiunea prevăzută de art. 192[1] alin. (2) lit. a), c) Cod penal este de o singură categorie: închisoare de la 3 la 5 ani.

De asemenea, la adoptarea soluției pe cauza dată, instanța va lua în considerație scopul pedepsei definit de art.61 CP, care poate fi atins fără privarea de libertate și ținînd cont de faptul că executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate, precum și de atitudinea corectă față de cele comise, căința sinceră și ca urmare recunoașterea săvîrșirii faptelor indicate în rechizitoriu și solicitarea examinării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, personalitatea inculpatului.

Din considerentele indicate şi ţinînd cont de analiza cumulativă a criteriilor de individualizare a pedepsei și coroborarea probelor care furnizează informaţiile respective, precum şi indicarea temeiurilor care fundamentează proporţionalitatea între scopul reeducării infractorului, prin caracterul retributiv al pedepsei aplicate şi aşteptările societăţii faţă de actul de justiţie realizat sub aspectul restabilirii ordinii de drept încălcate, instanţa consideră că pedeapsa lui ***** urmează să fie stabilită în formă de închisoare. Or, scopul pedepsei de reeducare şi de prevenire de săvîrşire de noi infracţiuni analogice sau similare poate fi atins doar prin stabilirea pedepsei în formă de închisoare.

Conform prevederilor art.70 alin.(3) Cod penal, la stabilirea pedepsei închisorii pentru persoana care, la data săvîrşirii infracţiunii, nu a atins vîrsta de 18 ani, termenul închisorii se stabileşte din maximul pedepsei, prevăzute de legea penală pentru infracţiunea săvîrşită, reduse la jumătate.

În acest sens, ținând cont de prevederile normei mai sus enunțate, instanța constată că maximul pedepsei aplicate inculpatului ***** nu poate depăși 2 ani 6 luni.

În conformitate cu art. 80[1] alin. (1) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare..

Practica judiciară constantă statuează, că prin sintagma „limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială” legiuitorul a avut în vedere că pedeapsa, în cazul în care este amendă sau închisoare, se reduce cu o pătrime din maximul și din minimul prevăzut de sancțiune, stabilindu-se noi limite cu care trebuie să opereze instanța de judecată la stabilirea pedepsei inculpaților.

Astfel, inculpatul ***** beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă sub formă de amendă și închisoare, în temeiul art. 80[1] alin. (1) Cod penal. Respectiv, noile limite ale pedepsei sub formă de închisoare, care sunt pasibile aplicării față de inculpat pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute la art. 192[1] alin. (2) Cod penal, determinate potrivit art.70 alin.(3), art. 80[1] alin. (1) Cod penal sunt de la 3 luni la un an 10 luni.

În conformitate cu alin. (1) art. 84 Cod penal al RM, dacă o persoană este declarată vinovată de săvîrşirea a două sau mai multor infracţiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanţa de judecată, pronunţînd pedeapsa pentru fiecare infracţiune aparte, stabileşte pedeapsa definitivă pentru concurs de infracţiuni prin cumul, total sau parţial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare, iar în privinţa persoanelor care nu au atins vîrsta de 18 ani și a persoanelor care au atins vîrsta de 18 ani, dar nu au atins vîrsta de 21 de ani, care nu au mai fost condamnatepe un termen nu mai mare de 12 ani şi 6 luni.

În cazul în care persoana este declarată vinovată de săvîrşirea a două sau mai multor infracţiuni uşoare şi/sau mai puţin grave, pedeapsa definitivă poate fi stabilită şi prin absorbirea pedepsei mai uşoare de pedeapsa mai aspră.

Instanța constată că prevederile enunțate mai sus sunt aplicabile față de inculpatul *****, ținînd cont de faptul că acesta este învinuit de comiterea a două infracțiuni.

Conform alin.(1) art.90 Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracţiunile săvîrşite cu intenţie şi de cel mult 7 ani pentru infracţiunile săvîrşite din imprudenţă, instanţa de judecată, ţinînd cont de circumstanţele cauzei şi de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiţionată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicînd numaidecît în hotărîre motivele condamnării cu suspendare condiţionată a executării pedepsei şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă.

La fel, instanța ține cont și de jurisprudența CEDO, potrivit căreia: "...soluția cea mai potrivită pentru problema supra-aglomerării ar fi reducerea numărului de deținuți prin utilizarea mai fregventă a măsurilor punitive non-privative de libertate și minimizarea recurgerii la detenția preventivă" *(cauza Varga și alții vs Ungaria, cererile nr. 1409/12, 45135/12, 73712/12, 34001/13, 44055/13 și 64586/13 din 10.03.2015),* precum și de Recomandările Comitetului de Miniștri ONU nr. R (99) 22 și Rec (2006) 13, care invită statele să încurajeze procurorii și judecătorii de a folosi cît mai mult posibil alternativele la detenție.

În acest sens instanța ajunge la concluzia, că nu este rațional ca inculpatul să execute pedeapsa stabilită cu închisoarea în penitenciar, urmând a i se suspenda executarea pedepsei aplicate, conform art.90 alin. (1) Cod penal pe un termen de probă de un an.

În opinia instanței, prin stabilirea acestei forme de pedeapsă va fi asigurat scopul legii penale cât și principiul umanismului (art. 4 Cod pr. penală) prin care se stipulează că legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice sau de a leza demnitatea omului.

De asemenea, instanţa de judecată consideră necesar de a aplica în privinţa lui ***** măsura preventivă obligaţiunea de nepărăsire a ţării, care urmează a fi menținută pînă la întrarea sentinţei în vigoare.

Potrivit art.387 alin.(1) și (3) Cod de procedură penală, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge. În speța dată, instanța constată că la momentul examinării cauzei, acțiune civilă n-a fost înaintată de către părțile vătămate.

În conformitate cu art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de Procedură Penală, instanța trebuie să soluționeze cine şi în ce proporţie trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

În speța data, în cadrul procesului penal cheltuieli judiciare n-au fost suportate.

Soarta corpurilor delicte, instanța de judecată le va soluționa în conformitate cu art.162 CPP.

În conformitate cu art.art. 364/1, 382, 384, 392-394 ale Codului de procedură penală al RM, art.70, art.80[1] Cod penal, instanța de judecată,-

**H O T Ă R Ă Ş T E:**

Se recunoaşte vinovat *****, de săvîrşirea infracţiunii prevăzute de art. 192[1] alin. (2) lit. a), c) din Codul penal al RM şi în baza acestei Legi se stabileşte acestuia pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de  un an.

Se recunoaşte vinovat *****, de săvîrşirea infracţiunii prevăzute de art. 192[1] alin. (2) lit. a), c) din Codul penal al RM şi în baza acestei Legi se stabileşte acestuia pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de  un an.

În temeiul art. 84 alin.(1) Cod penal, de-i stabilit lui ***** pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate sub formă de închisoare pe termen de un an șase luni (șase) ani.

În baza art.90 Cod penal a suspenda condiționat executarea pedepsei cu închisoarea în privința lui ***** pe o perioadă de probațiune de un an, dacă nu va săvârși o nouă infracțiune, îndreptățind prin comportare exemplară încrederea ce i s-a acordat.

Se aplică în privinţa lui *****, măsura preventivă obligaţiunea de nepărăsire a ţării, care se menţine pînă la întrarea sentinţei în vigoare.

Corpurile delicte: automobilul de model model “*****” cu numărul de înmatriculare *****, ce aparține părții vătămate Mosoreti Victor și motocicleta de model “*****” cu numărul de înmatriculare *****, ce aparține părții vătămate Iațco Nicolae, după intrarea sentinței în vigoare  de le lăsat în folosința proprietarilor.

Sentinţa poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Bălţi în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Bălți sediul Sângerei.

Pronunțată în ședință publică la data 09 ianuarie 2025.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Malcoci Iurie